

сей. Той често поглеждаше към василевса и някаква неясна мисъл започна да гложди сърцето му. Не, този човек не беше Василий II, който пишеше с копието си летописа на Визанс. Други, други трябва да поеме с яка десница юздите на държавната власт... Този човек носеше само позор за Константинопол... Той остави българите да му се изплъзнат. Не обсади Овеч и Преслав. Диреше лесната победа. А сега се връщаха без да са видели Асеновите войски очи в очи...

Като кози и елени тичаха пъргавите варвари от връх на връх, сипеха стрели и камъни и пак изчезваха. Докато ги търсеха в Долна земя, те опустошаваха Тракия, докато ги гонеха към Аркадиопол, те се мяркаха на Лагодинското поле. Подобно на диви котки, те се хвърляха по двама върху леките си коне и бягаха като ^Топънати гавелоти, след това внезапно се явяваха от някъде, пуцаха облак стрели и отново също така внезапно изчезваха.

Императорът изгледеше бледен от накупяла ярост и глуха умраза. Ах, онова проклето момче! Ако не беше успяло да се изтръгне от ръцете им ^ТМоже би сега другояче щяха да стоят работите. Но и Капамодиос и Ефросина добре си платиха...

Изведнъж грозен вик отекна в скалите.

Смърт ^{изн}но ~~изн~~ плашени, ромеите започнаха да се блъскат из тясната пътека, някои паднаха в потока, други хвърлиха оръжието си и почнаха да бягат през съборените тела на другарите си. Два-та върха на планината внезапно бяха почернели от рояк българи, ~~изн~~ ^{изн} Гора от копия закри слънцето. Със страшни крясъци, като хвърляха дъжд от стрели и копия, те почнаха да слизат надолу като буен неудържим ^{пирей} ~~изн~~ Като видяха императора ~~изн~~ заграден в клисурата, Мануил Камица и Исак Комнин веднага избягаха с отрядите си, а Иоан Дука се върна назад ~~изн~~ ~~изн~~ императора и избя-